

FURY
BOUND

Van Sable Sorensen verscheen eveneens
bij LOFT Books

WOLVEN VAN VERWOESTING
Dire Bound

SABLE SORENSEN

FURY BOUND

WOLVEN VAN VERWOESTING 2

VERTAALD DOOR
SANNE HILLEMANS

LOFT Books
Amsterdam

Volg LOFT Books op social media:

@loftpublishing

@loftpublishing

@loftpublishing

www.uitgeverijloft.nl

ISBN 978 90 472 1164 8

ISBN 978 90 472 1165 5 (e-book)

© 2026 Sable Sorensen

© 2026 Nederlandse vertaling LOFT Books, Amsterdam en Sanne Hillemans

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Fury Bound. The Wolves of Ruin*

Oorspronkelijke uitgever Required/Hachette Book Group

Omslagontwerp DPS Design & Prepress Studio, gebaseerd op een ontwerp van Hachette Book Group, Inc.

Omslagillustratie © Sasha Vinogradova/David Coulson

Kaart © 2025 Andrés Aguirre Jurado

Dolk © Vectorcarrot/Shutterstock.com

LOFT Books vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor iedereen die kracht put uit overleven.
Dat is genoeg.

WAARSCHUWING OVER DE INHOUD

Dit boek bevat volwassen en expliciete inhoud die voor sommige lezers misschien lastig is, waaronder expliciet geweld en situaties die niet geschikt zijn voor minderjarigen. Voor een volledige lijst van de inhoudswaarschuwingen en de tropes in dit boek kun je op de website van de auteur kijken: www.sablesorensen.com.

BRONNEN EN EXTRA INHOUD

Voor een overzicht van de vier roedels van Nocturna, een lijst met de gebruikte termen, een lijst met personages en de uitspraak van hun namen en een afspeellijst kun je de bronnen achter in het boek raadplegen. Let op: daar staan wel lichte spoilers in!

1

MERYN

Haal adem, Meryn.

Duisternis kronkelt om me heen, beweegt op onmogelijke manieren. Ze wijkt uiteen in hartslagen, onthult beelden die me verscheuren.

Bloed, al die kleverige, rode spetters. *Haal adem.*

Gewelddadige rode strepen op de grijze, stenen grond. *Haal adem.*

Ze zitten ook op het grommende gezicht van mijn zusje Saela. Op haar lippen en op haar... hoektanden.

Meryn, haal adem.

Mijn borst doet pijn en de schaduwen trekken weer samen, waardoor de ruimte opnieuw pikdonker wordt. Opeens voel ik twee sterke, troostende armen om mijn middel.

Maar ik kan niet, ik kan niet, ik kan niet...

‘Haal adem, Meryn!’

Ik hap naar adem, maar het gaat haperend. De grommende stem in mijn hoofd is niet mijn eigen stem, besef ik, maar die van mijn Bonded direwolf, Anassa. De gigantische zilverwitte wolf duwt met haar neus tegen mijn zij als de lucht door mijn longen suist en ik weer volledig terugkeer naar mijn lichaam.

De schaduwen verdwijnen weer. Het is een vreemde nieuwe kracht, maar ik lijk er enige mate van controle over te hebben. Het reageert overduidelijk op mijn emoties. Op mijn schok. Op mijn razernij.

De afgelopen vier maanden ben ik in training geweest om een van de Bonded te worden, allemaal in de hoop dat ik naar de frontlinie van de oorlog kon om Saela te vinden. Ze was ontvoerd, in het holst van de nacht mee-

genomen om de Siphons in ons buurland Astreona te voeden.

Althans, dat dacht ik.

Saela verkramp op de vloer voor me, er drupt bloed van haar kin. Ik deins terug als ik haar nieuwe puntige hoektanden zie. Na alles wat ik heb doorstaan om haar te vinden, om haar te redden... En nu is mijn zusje veranderd in een van hén. Ze is zelf een Siphon geworden.

En haar onbedwingbare bloeddorstigheid is daar het bewijs van.

Helene, lid van Daemos, staat aan de zijkant van Starks kantoor. Haar verbijsterde ogen zijn groot en ze drukt een hand tegen haar bebloede hals – maar ze is buiten levensgevaar. Haar band met haar direwolf heeft de wond die Saela gecreëerd heeft al geheeld.

Helene maakt het goed, maar mijn zusje... mijn álles...

Ik ren op Saela af, vastbesloten om haar te bereiken, om haar te helpen, om haar tegen te houden, om op de een of andere manier te stoppen wat er gebeurt. Maar die twee armen houden me stevig vast.

‘Laat me lós, Stark!’ spuug ik. De schaduwen denderen op ons af, reageren op mijn wanhoop.

Voordat ik mezelf weet te bevrijden, springt Cratos – Starks grote zwarte direwolf – met een gewelddadige grom op ons af. Mijn maag maakt een buiteling en ik verzet me tevergeefs tegen Starks sterke greep.

‘Neel!’

Cratos gaat haar vermoorden. Mijn lieve meid, mijn mooie zusje. Hij gaat haar keel aan flarden scheuren, omdat ze nu een gevaar is. Tranen stromen in hete rivieren over mijn gezicht.

‘Hou hem tegen,’ smee ik zowel Stark als Anassa. ‘Cratos, stóp!’

Hij valt haar aan en ik schreeuw weer. Opnieuw wordt de ruimte donker.

Anassa drukt haar neus weer tegen mijn zij, dit keer harder. ‘Meryn, hij gaat haar niet vermoorden. Hij houdt haar in bedwang – voor jouw veiligheid en voor de veiligheid van iedereen. Haal nog eens diep adem.’

Ik doe wat me opgedragen wordt. De schaduwen vervagen weer.

Cratos drukt Saela met twee gigantische poten op haar rug tegen de vloer. Ze stribbelt tegen en bokt, waardoor ze hem bijna van zich af weet te krijgen.

Met enkel het aanspannen van haar ruggengraat lukt het haar bijna om een reusachtige direwolf die minstens drie keer zo groot is als zij van haar af te krijgen. Mijn mond valt open en ik voel alle kleur uit mijn gezicht trek-

ken. Al die kracht in het lichaam van een elfjarig meisje.

Saela is nooit fysiek sterk geweest. Ze was een slim kind, een boekenwurm. Ik was de sterke van ons twee. Ze heeft veel geleerd tijdens de zelfverdedigingstraining, maar dan nog vocht ze doorgaans met haar woorden, niet met haar spieren.

Haar hazelnootbruine ogen stellen zich scherp en ze kronkelt zo met haar lichaam dat ze Cratos op en neer laat stuiteren. Anassa's gouden ogen vinden de mijne en ik weet wat ze denkt zonder dat ze het hoeft te communiceren.

Cratos gaat haar niet in zijn eentje in bedwang weten te houden. Anassa beent op haar gezelschap af en legt haar poten op Saela's rug.

Mijn bloed wordt witheet van angst. Niet alleen vanwege mijn zusje, maar vóór mijn zusje.

We hebben hier lessen gehad waarin we leerden over Siphons, we hebben ze bestudeerd. Alsnog is er zoveel wat ik nog niet weet. Behouden Siphons een deel van wie ze waren vóór hun verandering? Hoezeer zijn ze nog mens nadat ze hun nieuwe hoektanden hebben gekregen?

Ik wil naar haar toe rennen, haar in mijn armen nemen zoals ik enkele momenten geleden ook gedaan heb. Toen glimlachte ze nog, toen was ze veilig.

Ze was veilig.

Is ze er nog steeds, ergens daarbinnen? Of blijft ze... zo? Voor altijd? Saela schreeuwt – een bloedstollende gil die door de ruimte weergalmt. Dit doet haar pijn.

Mijn elleboog port in Starks zij en ik glip uit zijn greep. Heel even maar. Zijn hand sluit zich om mijn pols en rukt me zo hard naar achteren dat mijn schouder haast uit de kom raakt.

‘Onlangs getransformeerde Siphons zijn op hun gevaarlijkst,’ sist Stark in mijn oor.

Hij trekt me tegen zijn borst, zijn armen zijn net ijzeren boeien. Zijn aanraking brandt door me heen en ik haat het. Ik haat het en toch klamp ik me er ook aan vast.

‘Ik heb dit aan het front gezien. Veel te vaak. Het is een spel dat ze in Astreona graag spelen. Luister, alsjeblieft.’

Ik verstil, tijdelijk uit mijn paniek gehaald door de urgentie in zijn stem. Alsjeblieft, zei hij.

‘Ze veranderen onze soldaten in Siphons en sturen ze af op onze troepen. Als ze net zijn getransformeerd, worden de nieuwe Siphons volledig in beslag genomen door hun bloeddorst en zullen ze alles doden wat ze tegenkomen. Op dit moment kent ze jou niet en zou ze je kunnen doden,’ zegt Stark zacht.

Ze zou je kunnen doden. Saela, het kleine meisje dat vroeger begon te huilen als ik haar haren te strak vlocht. Het meisje dat onze deur op slot draaide en haar hoofd op mijn schoot legde op de avonden dat onze moeder gewelddadig werd. Het meisje dat in ons huis eens een muis had gevangen en in plaats van het beestje te doden of naar buiten te brengen, een bedje van een luciferdoosje maakte en het muisje Felix noemde.

Dit kan niet waar zijn. Maar hij heeft gelijk. Het is schokkend, verschrikkelijk, maar hij heeft gelijk. Mijn lieve zusje is er niet meer.

Mijn hoofd tolt terwijl ik probeer te bedenken wat ik nu moet doen en ik negeer de brandende, wraakzuchtige gedachten over waarom we ons in deze situatie bevinden. Gedachten aan de man – nee, aan het múnster dat dit mijn zusje heeft aangedaan.

Mijn verloofde.

Weede snijdt door me heen en zorgt ervoor dat mijn aderen branden. Tegelijkertijd bewegen de schaduwen in een genadeloze golf omhoog, richting het plafond. Als ik weer ademhaal, snijden de schaduwen in de muren.

Dit is wat hij zou willen: dat ik te zwak en afgeleid ben om de huidige crisis aan te pakken.

Maar hij mag niet langer mijn daden manipuleren. Voor Saela moet ik kalm en evenwichtig blijven. En zij gaat voor.

‘Cratos en ik kunnen haar niet voor altijd zo vasthouden,’ zegt Anassa, die mijn rust aanvoelt.

‘Oké,’ zeg ik, nu mijn hoofd helderder wordt. ‘We moeten haar zien te bedwingen.’

Ik ga rechtop staan tegen Stark aan en hij lijkt te merken dat ik niet van plan ben weer op Saela af te vliegen, want hij laat zijn greep verslappen.

‘Daarna moeten we haar naar een veilige plek brengen,’ zeg ik tegen Stark. ‘Ergens waar ze zichzelf noch anderen kan verwonden terwijl wij proberen uit te vogelen wat we gaan doen.’

Ik knipper om mijn zicht weer helder te krijgen en veeg met een trillende hand over mijn wang. De oplossing begint me te dagen en ik haat het.

‘Ik kan niet geloven dat ik dit zeg, maar ik denk dat we haar weer naar de kerkers moeten brengen.’

De suggestie smaakt verkeerd en bitter op mijn tong. Mijn zus wegstoppen op die helse donkere plek... Maar welke andere keuze hebben we?

Ik draai me om en werp een blik op Helene en Grigore. De kleur is teruggekeerd op Helenes wangen, maar Grigore staat nog steeds bezorgd in haar buurt, met een hand op haar schouder.

‘Jullie twee houden dit geheim. Je vertelt niemand, maar dan ook níemand, wat jullie hier gezien hebben.’

Uiteindelijk, bij het horen van de kille toon van mijn stem, laat Stark me helemaal los. Het verdwijnen van zijn aanraking brengt me even van mijn stuk. Zijn lange benen brengen hem binnen een paar passen naar de andere kant van de ruimte en ik kijk als verdoofd toe hoe hij een kist opentrekt en erin begint te rommelen, op zoek naar iets. Al snel keert hij weer terug, maar hij loopt me voorbij, op Saela af.

Stark laat zijn hand langs Cratos' zij glijden voordat hij knielt om de benen van mijn zusje vast te grijpen en bij elkaar te binden. Met zilveren kettingen, besef ik. Die zijn sterk genoeg om haar in bedwang te houden. Hij gebruikt een doek als knevel en grijpt haar donkere haren vast om hem tussen haar hoektanden te wurmen. Het maakt me woedend om dit aan te moeten zien, mijn vingers verkrampen van de behoefte om hem te slaan. Anassa briest ook, er trekt zacht gegrom door haar heen. Maar Cratos leunt naar voren en drukt zijn neus tegen de hare om haar door de emotie heen te helpen.

Zelfs terwijl ik pissig ben, ben ik ook dankbaar, want dit moet nou eenmaal gebeuren en de godin weet dat ik het zelf nooit gekund zou hebben.

Nog steeds ben ik niet volledig in staat om aan mezelf toe te geven dat dit echt gebeurt. Dat ik op het punt sta mijn zus achter slot en grendel op te sluiten alsof ze de vijand is.

Dat ze daadwerkelijk de vijand is geworden.

Ze zou me afmaken. Saela zou me letterlijk vermoorden als die kettingen niet om haar ledematen zaten.

Stark geeft Grigore een knikje zodat hij naar hem toe komt en met z'n tweeën tillen ze haar op. Ze kronkelt in hun armen, besmeurd met bloed, en ze worstelt, maar de kettingen lijken het te houden. Met een brok in mijn keel wend ik mijn blik af.

Ik kan het niet aanzien dat dit met haar gebeurt, dus doe ik het enige wat ik kan: ik zet de ene voet voor de andere en leid de hele groep naar de kerkers. Ik neem ze mee naar de hoofdkerkers, niet naar de verborgen plek waar Saela en de andere kinderen gevangengehouden werden.

Het lijkt nog maar uren geleden dat Venna me meenam naar de krochten van dit kasteel waar ik ontdekte dat mijn zus gevangen bleek te zitten. Nog maar enkele uren geleden waren we plannen aan het smeden om haar te bevrijden. Geen seconde had ik overwogen dat ik haar weer gevangen zou zetten.

We bewegen ons stilletjes en snel voort, het lukt ons onopgemerkt te blijven. Mijn omgeving lijkt mijn mentale staat na te bootsen terwijl we steeds dieper afdalen in de duisternis en verval.

De gangen die naar de kerkers leiden zijn vochtig en guur, met scheuren in de stenen muren en smeltwater dat her en der omlaag sijpelt. De muurkandelaars worden steeds schaarser. Uiteindelijk komen we aan bij een rij relatief droge, goed verlichte cellen.

De eerste cel bevat barbaarse spiesen en martelwerktuigen aan de muren, wat maakt dat we snel doorlopen. Twee deuren verder komen Stark en Grigore tot stilstand, ze turen de ruimte in. Ik loop aarzelend achter ze aan en mijn ogen passen zich aan aan de toenemende duisternis.

Stark kijkt mij aan – het besluit is aan mij – en ik knik haast onzichtbaar. Ik geef goedkeuring voor de gevangenschap van mijn zusje. Opnieuw.

‘Helene,’ zeg ik hees. Met grote ogen kijkt ze naar me op. ‘Zoek leider Aldrich en stuur hem onze kant op.’

Leider Aldrich is de oudste Bonded in het kasteel en de meest ervaren leider. Hij was de baas tijdens onze Proeven der Bonded. Hij zal vast een idee hebben om ons te helpen. Een idee hoe we dit moeten oplossen. Dat moet wel.

Te laat besef ik dat ik Aldrich met mijn gedachten had kunnen bereiken, als ik dat zou willen. Anassa zei dat we nu contact konden leggen met alle Bonded. Daarnaast hoort hij bij de Strategos-roedel, dus ik ben zijn Alfa. Op dit moment vertrouw ik er echter niet op dat ik goed kan communiceren.

Helene maakt een korte buiging en draait om, ze rent weg van de kerkers. Ik kijk haar na, niet zeker of ze deze snelheid ontleent aan mijn bevel, aan haar angst voor mijn zusje of aan de erbarmelijke omgeving waarin we ons nu bevinden.

Grigore zegt iets tegen Stark. Hij knikt, zet zich schrap en laat Saela dan los. Mijn zusje slaat met haar gebonden vuisten tegen Starks borst, maar hij deinst alleen terug en verplaatst mijn zusje zo dat ze geen grip op hem krijgt.

Grigore rukt de piepende celdeur open en Stark stapt naar binnen, waar hij Saela op een veldbed neerzet. Hij laat haar daar achter – nog altijd vastgebonden, want de ketenen verwijderen betekent levens riskeren.

Stark loopt achteruit de cel uit, zijn blik behoedzaam gericht op Saela. Zodra hij eruit is, doet Grigore de celdeur dicht. Hij grist de sleutel van de deur van een haakje dat aan de muur ertegenover bevestigd is.

Het geluid van de sleutel die de deur op slot draait galmt door mijn oren.

Saela gaat moeizaam rechtop staan en wankelt richting de tralies. Grigore deinst achteruit als Saela haar kleine lichaam ertegenaan werpt. Metaal kreunt en ratelt.

Keer op keer beukt ze met haar lichaam tegen de tralies en het geluid rukt mijn hart uit mijn borstkas. Ik zou willen dat ik haar kon vasthouden, zoals ik deed toen ze in de gevangenis van de koning zat.

Maar als ik door deze tralies zou reiken, zou ze mijn arm eraf rukken en het bloed rechtstreeks uit mijn aderen drinken.

‘Hou op,’ smee ik zwakjes, waarna ik een halve stap naar voren doe. ‘Je doet jezelf pijn.’

Saela’s blik is wild, razend. Haar ogen schieten heen en weer. Ze maakt geen enkele keer oogcontact, ze erkent niet eens dat ik iets tegen haar zei.

Het meisje van wie ik hou is totaal niet aanwezig.

Anassa’s lichaam verwarmt mijn rug en ik sta mezelf toe tegen haar aan te leunen. Ze houdt me staande terwijl mijn benen zwak worden.

Tegen de tijd dat Aldrich eindelijk verschijnt, heb ik het gevoel los te staan van mijn lichaam. De oudere man neemt de situatie op en de mond die schuilgaat in zijn baard valt even open voordat hij zichzelf weer onder controle krijgt. Wat zullen we eruitzien met z’n allen. Maar vooral ik: ik draag nog steeds een belachelijke avondjurk en een kroon op mijn hoofd.

Aldrich doet zijn mond open om iets te zeggen, maar ik stap naar voren en hef mijn hand om hem daarvan te weerhouden. Anassa helpt me de energie die ik nog heb bij elkaar te schrapen.

‘Hoe pak ik dit aan?’ vraag ik haar snel. Op de een of andere manier was zij degene die voorheen de herinneringen deelde met Helene en Grigore, maar ik weet dat ik het nu moet doen.

‘Zoek de rivier in je gedachten die je verbindt met de Bonded en zoek hem bij de Strategos-roedel. Vorm een band met enkel Aldrich en zorg ervoor dat je je volledig op hem concentreert. Daarna duw je je herinneringen naar hem toe, alsof je ze op een boot legt die met de stroming meevaart.’

Ik doe wat ze zegt en tegelijkertijd reik ik mijn hand naar voren om hem op zijn gerimpelde onderarm te leggen. Zijn bezorgde ogen vinden de mijne en ik moet mezelf afwenden om te voorkomen dat ik instort. Het fysieke contact helpt onze mentale connectie te versterken. Daarna concentreer ik me en stuur ik mijn herinneringen zijn kant op.

Meteen doet mijn hoofd pijn. Door de inspanning begint er zweet te parelen op mijn hoofdhaar. Maar het werkt.

Ik geef hem de kennis over mijn koninklijke status en de vloek, ik laat hem weten wat ons aangedaan is. Dat Alistair Brightbane de troon van mijn voorouders heeft gestolen en dat hij zijn bloedlijn gebruikt heeft om eeuwenlang de controle te houden. Dat een magische bloedvloek van de Siphons ervoor gezorgd heeft dat de waarheid vergeten werd. Dat Stark me geholpen heeft alles te onthullen en dat Killian gevlucht is.

Leider Aldrich zakt op zijn knieën. Zijn handen trillen als hij woordeloos naar me reikt en mijn hand vastpakt, hem tegen zijn voorhoofd drukt.

Moeizaam slik ik. ‘Sta op. Alsjeblieft.’ De woorden komen smekend en triest uit me. ‘Aldrich... Dit is mijn zusje, hier in de cel. We moeten haar helpen.’

Langzaam daalt het besef bij hem in en hij trekt met zijn mond, een combinatie van walging en medelijden tekent zich af op zijn gezicht. Ik moet mijn blik afwenden.

‘Er moet toch iets zijn wat we kunnen doen.’ Zelfs ik kan horen hoe wanhopig ik klink. ‘Er is toch wel een manier om dit te herstellen, om het terug te draaien?’

Ik ben Bonded geworden, koningin geworden, om haar te redden van de grijpers – of van Killian en zijn vader, zoals later bleek. Voor haar zou ik alles doen.

Het mag niet allemaal voor niets zijn geweest.

Aldrich reageert niet onmiddellijk. In plaats daarvan glijdt zijn blik naar Stark. Daar blijven zijn ogen even hangen en ik ga nog niet zo erg op in mijn eigen pijn dat ik niet begrijp wat die blik betekent. Ik weet best wat ze allebei denken: ze geloven niet dat we dit kunnen terugdraaien.

‘Alsjeblieft,’ smeek ik weer. ‘Vertel me wat ik kan doen.’

Aldrich slikt. Hij vouwt zijn handen ineen, medelijden in zijn ogen. ‘Het eerste wat Saela zou helpen is menselijk bloed. Zo veel mogelijk. Ze heeft een onlesbare dorst en als daar niet snel aan voldaan wordt, zal ze sterven.’

‘Goed,’ zeg ik knarsetandend. ‘Dan zal ze van mij drinken.’

Stark klakt geïrriteerd met zijn tong. ‘Absoluut niet. In haar huidige staat zou Saela je zo leeg kunnen zuigen.’

Weer voel ik een desoriënterende combinatie van haat en dankbaarheid.

‘Misschien,’ begint Aldrich voorzichtig, ‘zou een groot dier volstaan.’

Ik knik, want ik zou alles wel willen proberen.

‘Cratos en ik gaan wel op jacht. We zullen een eland voor Saela meenemen,’ zegt Anassa.

Ik huiver van opluchting. ‘Laten we dat proberen,’ reageer ik.

De wolven draaien zich om en sprinten weg, waarna ze de hoek om verdwijnen.

En nu? Mijn gedachten gaan langs allerlei draadjes logica om er een plan van te weven. Welke stappen moet ik zetten om een uitweg te vinden?

Als een Strategos zou mijn brein in staat moeten zijn om met gemak een strategie te bedenken. Dat is immers een van de krachten van onze roedel. Maar op dit moment ben ik te gedesoriënteerd om dat deel van mezelf überhaupt te bereiken.

Maar ik weet dat het belangrijk zal zijn om de controle te grijpen over wat hier gebeurt.

Ik kijk leider Aldrich aan. ‘Weet iemand al dat Killian weg is?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nadat jij koning Cyril hebt vermoord, zijn alle edelen gevlucht naar hun leenstaten, maar de Bonded zijn hier nog. Ze wachten op hun orders om naar het front te gaan. Alleen hun nieuwe heerser kan dat commando geven en ze verwachten in de ochtend een bevel te horen van de jonge Valtiere.’

Ochtend. O, godin. Het is al bijna ochtend.

Mijn lichaam draait op pure adrenaline en de plotselinge herinnering aan het feit dat er al zoveel tijd is verstreken, laat een zware deken van vermoeidheid op me neerdalen. Ik wrijf in mijn ogen en heb er moeite mee ze open te houden.

‘Ik zal...’ Ik val stil, probeer me te herinneren wat ik wilde zeggen. ‘Ik zal iedereen in de ochtend toespreken, dan. Jullie moeten maar wat rust nemen.’

Ik besef niet dat ik opzij kantel totdat mijn voet een klunzige, nutteloze poging doet om mijn evenwicht te bewaren. Ik val tegen Starks borst en zijn eeltachtige handen vol tattoos sluiten zich om mijn armen.

Zijn aanraking zorgt er meteen weer voor dat ik wakker ben en ik duw hem van me af, terwijl ik verwoed knipper.

‘Ga naar bed,’ zegt hij nors.

‘Absoluut niet.’ Ik ben te moe om hem überhaupt boos aan te kijken. ‘Ik laat Sacla niet alleen.’

Stark puft en haalt een hand door zijn haar. Hij beent langs me, met Aldrich en Helene in zijn kielzog. Daarna bromt hij iets wat verdacht veel lijkt op ‘koppige vrouw’.

Sacla is wat rustiger geworden. Ze bonkt nog steeds herhaaldelijk tegen de tralies, maar ze doet het zwakjes. Haar slaap tikt amper tegen het ijzer. Ze staart nietsziend voor zich uit.

Een paar minuten later schrik ik op uit mijn ellende door luid geschraap. Stark legt een strobed op de vloer van de kerker. Hij veegt er een paar keer overheen om er wat stof af te wrijven en klopt er dan een paar keer op alsof hij me ervan probeert te overtuigen dat het comfortabel zal zijn.

Ik laat me er zonder protest op neerploffen, te zwak om nu iets te verzinnen om met hem over te ruziën. Ik ben vastberaden wakker te blijven en over Sacla te waken, dus laat ik me op mijn zij vallen terwijl Stark achter me gaat liggen, met zijn rug tegen de stenen muur.

Ik kan er niets aan doen. Mijn ogen zijn zo zwaar en hoe hard ik het ook probeer tegen te gaan, ze vallen dicht.

Het vertrouwde, kronkelende gevoel van een droomwereld overvalt me. Ik doe mijn ogen open in een poging wakker te blijven.

Maar ik ben al niet meer in de kerkers.

Ik ben op een duistere plek, een ruimte vol oneindige grijstinten en schaduwen, zonder vloeren, muren of plafonds. De schaduwen dwarrelen als mist om mijn voeten.

Het voelt te echt om een droom te zijn en paniekerig stokt mijn adem. Als ik me omdraai en in alle mogelijke richtingen kijk, zie ik niets anders dan een eindeloos... niets.

‘Daar ben je eindelijk, mijn kind,’ zegt een diepe, galmende, griezelige mannenstem. Het is dezelfde stem die al die tijd tegen me gesproken heeft. De stem die me opdroeg om de kroon te pakken. *Van wie is die stem?*